

ARA MÉS QUE MAI

L'origen del Dia Internacional de la Dona Treballadora, que ara s'anomena Dia Internacional de les Dones- perquè la majoria de les dones, també les que es dediquen exclusivament a les tasques domèstiques no pagades, som treballadores- es remunta a la Conferència Internacional de Dones Socialistes, a Copenhaguen l'any 1910 i a proposta de la comunista alemanya Clara Zetkin, per dedicar aquest dia a la lluita pels drets de les dones.

Aquest acord va ser aprovat per unanimitat per més de 100 dones de 17 països, entre les que es trobaven les tres primeres dones escollides per al parlament Finès. El 8 de març es commemorà per primera vegada l'any 1911 a Alemanya, Dinamarca i Suïssa.

Al cap de pocs dies, el 25 de març del mateix any, 140 treballadores, la majoria immigrants varen morir a l'incendi de la fàbrica Triangle a Nova York. Anteriorment, al 1908 i a la mateixa ciutat, 146 dones que estaven tancades dins de la fàbrica Cotton en protesta per les condicions de treball i els baixos salaris, havien mort, també cremades a causa d'una bomba incendiària.

El 8 de març de 1917 les dones russes, en protesta pels dos milions de morts durant la 1ª. Guerra Mundial, van fer una vaga en la que reclamaven pa i pau. Després de la deposició del Tsar, el govern provisional va instaurar a Rússia el dret a vot per a les dones.

Aquestes dades i algunes més, sovint es barregen i confonen, degut a la manca de investigació i interès per part de qui ha tingut el poder d'escriure la història i ha obviat intencionadament les lluites de les dones per reivindicar la igualtat de drets, sobretot per les condicions laborals, cosa que encara avui, al 2012 no s'ha aconseguit doncs, en general, les dones cobren un 22% menys que els homes als mateixos llocs de treball.

Però val a dir que nosaltres, les dones, no filem prim i cada 8 de març commemorem totes les lluites, totes les fites aconseguides i clamem per tot el que queda per reclamar i aconseguir.

Ara més que mai, cal emmirallar-nos en les nostres predecessores, i lluitar aferrissadament per les dones que, encara avui, no poden votar, treballar, estudiar, sortir de casa soles o ésser ateses en un centre sanitari i, també, perquè tot el que elles i nosaltres hem aconseguit durant tots els anys de lluita, no ens sigui arrabassat, amb la mateixa brutalitat amb la que s'estan atacant drets tant bàsics com la salut, l'ensenyament, l'habitatge, el treball o els drets reproductius..

Recuperem la introducció que va escriure Olimpe Gougues en la seva declaració pels drets de les dones: " *Home , ets capaç d'ésser just? , una dona t'ho pregunta*". Cal que sacsegem els nostres dirigents com va fer Clara Campoamor en la seva brillant intervenció al parlament de la República, amb la que va aconseguir el dret al vot per a les dones l'any 1931.

Ara més que mai cal beure de les fonts de les nostres antecessores, invocant la seva força i tenacitat per lluitar contra els estats patriarcals com l'espanyol, que retalla en cases d'acollida, subvencions i serveis a les dones i intenta dissimulant els feminicidis

manipulant el llenguatge per fer desaparèixer el concepte de violència masclista dins el de violència domèstica o familiar, un problema molt greu, sens dubte, però que no és el mateix.

Aquest masclisme es nodreix del corrent neoliberal, que aboca treballadores i treballadors a la misèria i l'esclavisme, que ens envolta de desinformació per fer-nos creure que som culpables i per tant hem de pagar una situació que ha estat creada de manera única i exclusiva per la ferocitat dels mercats financers i la complicitat dels governants.

Ara més que mai, hem de negar-nos als cants de sirena, que ens diuen que això passarà si ens esforcem i posem voluntat, mirant la tele mentre ens anem estrenyent el cinturó mansament. Doncs, el que en realitat està passant, no és res mes que la pèrdua dels estats democràtics a mans de la dictadura tecnocràtica que arrasa Europa, com ha passat a Grècia i a Itàlia, de moment . Això, ja està fet, no s'arregla per més que intentin distreure la nostra atenció amb notícies capcioses, grans germans o duels entre el Madrid i el Barça

Ara més que mai, cal desemascarar els veritables culpables i el joc brut que es porten amb nosaltres i sobretot amb les dones, que portem sempre la pitjor part.

Les dones haurem de sortir el 8 de març i també tota la resta de dies, tenim el deure de lluitar per les dones que han lluitat per nosaltres i per les que vindran després i per tot i tothom que ens envolta i ens importa. Som les guardianes dels camins oberts per les nostres àvies i mares, per convertir-los en avingudes per las que circularan àmpliament les nostres filles.

No podem consentir cap més vulneració dels drets de les dones, en cap lloc del món i, com diuen les nostres companyes, les indignades de la Puerta del Sol i de Plaça de Catalunya : **la revolució serà feminista o no serà.**

Us esperem el 8 de març a les 19 hores a la Placa de la Vila.